

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutche v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010, č.j. KUOK 53095/2010, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 8. 2011, č. j. 22 A 172/2010 - 45,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 8. 2011, č. j. 22 A 172/2010 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 20. 5. 2010, č.j. KUOK 53095/2010, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 10. 1. 2010, č.j. SmOl/AŘMV/70/2511/2009/Vy,Ku, o zamítnutí námitek žalobce proti oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2009 o dosažení celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, ke dni 3. 6. 2009.

Krajský soud vzal při posuzování věci v úvahu následující skutečnosti: Dne 2. 7. 2009 správní orgán I. stupně oznámil žalobci, že dosáhl celkového počtu 12 bodů v

bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce proti tomuto oznámení podal námitky, v rámci jejichž doplnění dne 29. 9. 2009 uvedl, že řady přestupků zaznamenaných v kartě řidiče si vůbec nebyl vědom, zejména pak přestupku ze dne 29. 4. 2008, kdy měl podle zjištění Městské policie Litovel jet v obci rychlostí 76/km/hod, ačkoli povolená rychlost v místě je 50 km/hod. Městská policie Litovel mu na jeho žádost o předložení kopie pokutového bloku sdělila, že jeho žádosti nelze vyhovět, neboť pokutový blok (blok A), kterým byl v blokovém řízení projednán uvedený přestupek, byl po řádném vyúčtování v souladu s platnými předpisy skartován. K záznamu přestupku ze dne 29. 4. 2008 v Litovli tak podle žalobce neexistuje právní titul. Správní orgán I. stupně zamítl námitky žalobce rozhodnutím ze dne 10. 1. 2010 a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 3. 6. 2009. V odůvodnění uvedl, že správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než jsou prohlášeny za nezákonné a zrušeny. Správní orgán je povinen zaznamenat přestupky zařazené do bodového hodnocení na základě pravomocně uložené sankce za přestupek nebo trest za trestný čin podle § 123b, § 128 a přílohy zákona č. 361/2000 Sb., a to mj. na základě oznámení policie nebo obecní policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, přičemž forma tohoto oznámení není stanovena zákonnou formou. Stěžovatel odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl.

Při právním posouzení postupu žalovaného pak krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „*Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“

Žalobce tvrdil, že se přestupku dne 29. 4. 2008 v Litovli nedopustil (resp. že si jej není vědom) a zároveň, že o něm neexistuje relevantní doklad – blok, což doložil vyjádřením Městské policie Litovel. Krajský soud uzavřel, že žalobce takto zásadním způsobem zpochybnil policejní oznámení o spáchání přestupku. Za této situace bylo na správních orgánech, aby mu spáchání přestupku prokázaly. Správní orgány však zůstaly v tomto směru nečinné, čímž zatížily řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že správní orgány mají shromáždit řádné podklady pro své rozhodnutí a doplnit všechny rozhodné skutečnosti ohledně tvrzeného přestupku žalobce ze dne 29. 4. 2008 v Litovli. Teprve poté bude možné o věci znovu rozhodnout.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ostravě z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že z interpretace ustanovení § 50

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, provedené krajským soudem vyplývá, že by správní orgány měly v případě námitek přezkoumávat jednotlivé skutky, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto. Přezkoumávání pravomocných rozhodnutí však lze provést pouze zákonným způsobem, tj. v řízení přezkumném, případně v řízení o žádosti o obnovu řízení. Stěžovatel má dále za to, že jedinými podklady pro rozhodnutí o námitkách proti počtu bodů v bodovém hodnocení mohou být pouze ty, na základě nichž správní orgán provádí záznam bodů do bodového hodnocení v registru řidičů a které jsou explicitně vyjádřeny v § 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. Předmětem řízení o námitkách tedy může být pouze námitka, že o přestupku, za který byly uděleny body, nebylo správním orgánem pravomocně rozhodnuto, či bylo pravomocně rozhodnuto, ale body byly zaznamenány v rozporu s přílohou k zákonu určující počet bodů za jednotlivá jednání, případně že se skutek nestal a nebyl správním orgánem projednán (nebyly splněny podmínky ustanovení § 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb.). Za relevantní však nelze považovat námitku účastníka řízení, že si není vědom toho, že by přestupek spáchal. S určitými výhradami lze připustit povinnost správního orgánu k tomu, aby v případě námitek proti počtu bodů udělených za přestupek vyřízený v blokovém řízení porovnal údaje uvedené na pokutovém bloku s údaji zapsanými na oznámení o uložení pokuty. V žádném případě však správní orgán nemá povinnost provádět přezkum tohoto přestupku, neboť toto spadá do oblasti mimořádných opravných prostředků. Fakt, že došlo ze strany Městského úřadu Litovel omylem ke skartaci pokutových bloků, sám o sobě neznamená, že se skutek nestal a nebyla za něj uložena pokuta. Jak z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyplývá, pokuta za přestupek ze dne 29. 4. 2008 řešený Městskou policií Litovel byla řádně vyúčtována a žalobcem zaplacena, což dostatečně prokazuje skutečnost, že se přestupek stal a byl spáchán osobou žalobce. Podklady, na základě kterých bylo rozhodováno o zapisování jednotlivých bodů do registru řidičů byly shromážděny v rozsahu jednoznačně vymezeném zákonem č. 361/2000 Sb. Nelze je tudíž vyhodnotit jako nedostatečné. Je otázkou, co krajský soud mínil pokynem, aby byly doplněny všechny rozhodné skutečnosti ohledně tvrzeného přestupku žalobce. Skutečnosti uvedené žalobcem se týkají skutku pravomocně ukončeného, takže mohou být potvrzeny, případně vyvráceny, pouze v řízení o mimořádných opravných prostředcích. Odečet bodů zapsaných na základě pravomocných rozhodnutí o přestupku nebo trestném činu lze podle § 123e odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. provést pouze po pravomocném zrušení těchto rozhodnutí, nikoli na základě přezkumu jednotlivých rozhodnutí v řízení o námitkách. Stěžovatel spatřuje nezákonnost rozsudku krajského soudu v nesprávné interpretaci ustanovení § 36 odst. 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel konečně namítl, že se krajský soud vůbec nezabýval a nevyhodnotil tvrzení správních orgánů a vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že se ztotožňuje s právním posouzením věci krajským soudem. Žalobce je přesvědčen, že v řízení o kasační stížnosti nastává ojedinělá možnost k postupu podle § 18 s. ř. s., tedy k přijetí zásadního usnesení, když v této konkrétní věci z rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně i z úkonů stěžovatele v předmětném soudním řízení, včetně podané kasační stížnosti, je zřejmé, že stěžovatel zcela ignoruje judikaturu Nejvyššího správního soudu. Základním omylem stěžovatele jsou jeho úvahy o povaze řízení o námitkách. Stěžovatel totiž toto řízení nepovažuje za správní trestání sui genesis a nepřiznává, že by i v tomto řízení měla být aplikována pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založená stejně jako

pravidla trestního práva na základních zásadách jako presumpce neviny či zásadě in dubio pro reo. Bez ohledu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5 As 39/2010) stěžovatel považuje i nadále prakticky za jediný podklad pro vydání rozhodnutí v řízení o námitkách oznámení o uložení pokuty. Stěžovatel své úvahy o tom, že bylo vydáno pravomocné rozhodnutí v blokovém řízení, opírá i o tvrzení, že uložená pokuta byla zaplacena. Žalobce však žádnou pokutu v souvislosti s údajným přestupkem ze dne 29. 4. 2008 nezaplatil. Žalobci není zřejmé, na základě jakých podkladů stěžovatel k tomuto závěru o zaplacení pokuty dospěl, ve spise nemá oporu. Rozhodnutí stěžovatele je tak nepřezkoumatelné. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatnil důvod i podle písmene d), tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel namítl, že se krajský soud vůbec nezabýval tvrzeními správních orgánů a vyjádřením k žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ačkoli je odůvodnění rozsudku krajského soudu stručné, je z něj zcela zřejmý jeho názor, podle něhož je správní orgán při provádění záznamu v registru řidičů povinen zabývat se námitkou řidiče, že přestupek vůbec nespáchal. Krajský soud tak nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že tato námitka může být posouzena pouze v přezkumném řízení vedeném ve věci samotného rozhodnutí o přestupku. Dále odmítl i názor stěžovatele, že pro záznam v registru řidičů postačuje na základě § 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. vždy pouze oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.

Nejvyšší správní soud se při přezkumu napadeného rozsudku předně zabýval otázkou, zda je správní orgán v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů povinen zabývat se námitkami řidiče, že přestupek nespáchal, případně že si není spáchání přestupku vědom, a zda tedy řidič může prostřednictvím svých námitek skutečně zpochybnit údaje obsažené v oznámení o uložení blokové pokuty.

Ustanovení § 123b zákona č. 361/2000 Sb. předpokládá, že záznam bodů je evidenčním úkonem a v případě blokového postihu postačí oznámení, že k němu došlo. Předmětem evidence i řízení o námitkách podle § 123f zákona také není spáchaný přestupek, ale bodový záznam. V řízení o námitkách nelze zkoumat námitky, které by mohly být uplatněny v řízení o přestupku či přezkumu rozhodnutí o přestupku. Nelze však akceptovat názor, že v námitkovém řízení nemůže být posuzováno nic jiného, než zda existovalo příslušné oznámení o spáchaném přestupku a zda odpovídá počet zaznamenaných bodů. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgán nemůže pominout zabývat se tvrzením, že se řidič přestupku vůbec nedopustil. Úspěch při prokázání takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů.

Tento závěr ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní

soud sice na jedné straně připomněl presumpci správnosti aktů orgánů veřejné moci, na druhé straně však zdůraznil, že v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

Rovněž z rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, který krajský soud citoval ve svém rozhodnutí, vyplývá, že oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů.

Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.

Právě takový případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud zde z předloženého spisového materiálu zjistil, že oznámení o přestupku ze dne 19. 6. 2008, na které je odkazováno, se ve správním spise, který krajský soud měl k dispozici, nenachází. Nadto soud zjistil, že se ve správním spise nachází přípis vydaný Městskou policií hl. města Prahy ze dne 23. 10. 2008, adresovaný Magistrátu města Liberec, v němž se uvádí, bez jakékoli další identifikace: *„Na základě ustanovení § 123b odst. 2) a § 128 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu Vám oznamuji, že strážník Městské policie hl. m. Prahy uložil pokutu v blokovém řízení vyšší jak 1000 Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích nebo za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení. Podrobnosti k přestupku jsou uvedeny v příloze čj. ÚCÚ-PHÚ-DS-11-6867/2008 ze dne 22. 10. 2008“*. Za tímto přípisem následuje s údajem: *„V Praze dne 22. 10. 2008“* pouze částečně přefocené oznámení, přitom je zcela evidentní, že spodní polovina písemnosti obsahuje údaje týkající se přestupku, který stěžovatel měl spáchat nikoli dne 19. 6. 2008, ale dne 16. 3. 2009, a to tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, za což mu byla téhož dne v 20.10 hod uložena bloková pokuta ve výši 2 x 500 Kč (rozepsáno na dva bloky na místě zaplacené). Takový doklad byl podle Nejvyššího správního soudu zcela neprůkazný. Předložený spisový materiál správního orgánu neobsahoval žádné důkazy svědčící pro konstatování, že se žalobce dopustil dne 19. 6. 2008 přestupku, který byl projednán v blokovém řízení a za který mu byla uložena pokuta a byl proveden odečet bodů.

Nejvyšší správní soud i v nyní projednávané věci vycházel ze závěrů vyjádřených výše, tedy že je správní orgán povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu

samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, zda lze při zápisu do registru vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly pochybnosti o údajích zde zaznamenaných a je tudíž nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů.

Při posouzení otázky, zda v projednávané věci skutečně vyvstaly pochybnosti o údajích oznámení o projednání přestupku, se pak Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu, podle něhož žalobce svým tvrzením, že si spáchání přestupku dne 29. 4. 2008 není vědom a že příslušný pokutový blok byl skartován, zásadním způsobem zpochybnil obsah oznámení. Krajský soud při své úvaze sice správně vycházel z obecných závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, nevzal však dále v úvahu konkrétní okolnosti, na základě nichž Nejvyšší správní soud v tomto případě uzavřel, že podklady předložené správním orgánem byly neprůkazné. Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném případě zjistil, že oznámení neobsahovalo konkrétní údaje o přestupku, jehož spáchání řidič ve svých námitkách popřel. Bylo tak nutné vyžádat za účelem prokázání spáchání přestupku řidiče další důkaz, a to přesto, že řidič pouze namítl, že se konkrétního dne žádného přestupku nedopustil a nebylo s ním vedeno blokové řízení, přičemž tato svá tvrzení neopřel o další skutečnosti.

V nyní projednávaném případě žalobce rovněž pouze namítl, že si není spáchání přestupku vědom. Nejvyšší správní soud avšak dále zjistil, že oznámení Městské policie Litovel o projednání přestupku ze dne 29. 4. 2008, vůči němuž směřovaly námitky žalobce, obsahovalo jednak údaje o spáchaném přestupku (tj. že se stal dne 29. 4. 2008 v 9.00, v Litovli, ul. Svatoplukova, silnice II. třídy, řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 26 km/hod, naměřená rychlost vozidla byla 76 km/hod s tím, že povolená odchylka je 3 km/hod) a rovněž údaje o přestupci (jméno a příjmení žalobce, datum narození, bydliště, specifikaci jeho motorového vozidla). Dále zde bylo uvedeno, že žalobci byla udělena bloková pokuta ve výši 2500 Kč.

Na rozdíl od případu řešeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, dospěl Nejvyšší správní soud v projednávané věci k závěru, že oznámení obsahovalo dostatečné množství údajů, které prokazovaly, že se zde vymezený přestupek dne 29. 4. 2008 stal a že se jej dopustil právě žalobce. Jestliže žalobce ve svých námitkách pouze uvedl, že si není spáchání přestupku vědom, aniž toto tvrzení dále konkretizoval či navrhoval důkazy, nemohlo dojít ke zpochybnění obsahu oznámení o projednání přestupku.

Nejvyšší správní soud současně podotýká, že ačkoli přisvědčil závěru žalovaného, že na základě oznámení o spáchání přestupku bylo možné záznam bodů do registru řidičů provést, nelze pominout pochybení obou správních orgánů spočívající v tom, že takto uzavřely, aniž se výše uvedeným způsobem vypořádaly s námitkou žalobce, že si není spáchání přestupku vědom. Jak Nejvyšší správní soud objasnil v tomto rozsudku, nelze takové námitky řidiče přejít pouze s tím, že záznam v registru řidičů je prováděn na základě pravomocně uložené sankce za přestupek, resp. na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a že měl žalobce možnost uplatnit námitky v řízení o přestupku a v přezkumném řízení. Tato vada řízení však právě vzhledem ke konečnému závěru Nejvyššího správního soudu, že údaje oznámení nebyly zpochybněny,

neměla v projednávané věci vliv na posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda v projednávané věci došlo na základě námitek žalobce ke zpochybnění údajů oznámení. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl tudíž naplněn, byť k tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě jiné argumentace, než jakou stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. l s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle §110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným.

K požadavku žalobce na přijetí zásadního usnesení, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podle § 18 s. ř. s. je předpokladem pro přijetí zásadního usnesení skutečnost, že senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování dospěje opětovně k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru o téže právní otázce, o nějž se opírá rozhodnutí správního orgánu. Za této situace může senát předložit tuto právní otázku rozšířenému senátu k posouzení. Usnese-li se rozšířený senát na právním názoru shodném s dosavadní rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu, přijme jej jako zásadní usnesení. Z uvedeného je zřejmé, že k případnému přijetí zásadního usnesení rozšířeným senátem dochází teprve poté, co ve věci samostatně rozhodne senát Nejvyššího správního soudu. Návrh žalobce je proto ve vztahu k výsledku rozhodnutí irelevantní.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Ostravě i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu